

عنوان مقاله:

بررسی اثربخشی خانواده درمانی ساختاری در بهبود اختلال اضطراب

محل انتشار:

سومین کنفرانس ملی مطالعات کاربردی در فرآیندهای تعلیم و تربیت (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

جعفر کاردان - کارشناسی ارشد، روانشناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تربت جام

خلاصه مقاله:

هدف پژوهش حاضر، مطالعه ی اثر بخشی رویکرد خانواده درمانی ساختاری در بهبود اختلال اضطراب کودکان از طریق ایجاد تغییر در ساختار خانواده، کاهش تعارضات در روابط والدین و ارتقاء عملکرد خانواده های دارای کودکان مبتلا به اختلال اضطراب می باشد. روش پژوهش، شبه تجربی بوده و با اجرای پیش آزمون و پس آزمون و ارائه ی مداخله و اندازه گیری مکرر انجام گرفت. ۱۶ خانواده ی حداقل دارای یک فرزند، دارای اختلال اضطراب جدایی که به طور تصادفی در چهار گروه مساوی شامل دو گروه آزمایشی (خانواده های کم سواد و خانواده های باسواد) و دو گروه کنترل (خانواده های کم سواد و خانواده های باسواد) جایگزین شده و در این مطالعه شرکت کردند. اعضای خانواده های دو گروه آزمایشی، به مدت ۱۰ جلسه در معرض مداخله درمانی با طرح درمانی یکسان (که بر اساس رویکرد خانواده درمانی ساختاری از پیش طراحی شده بود قرار گرفتند. همچنین خانواده ها سه ماه پس از آخرین جلسه ی درمان در یک جلسه پیگیری نیز شرکت کردند. ابزار پژوهش مصاحبه ی تشخیصی بر اساس معیارهای DSM-5 و مقیاس اضطراب کودکان اسپنس (موسوی و دیگران، ۲۰۰۶) بود. در طول مدت مطالعه، گروه کنترل، هیچ گونه درمانی دریافت نکرد. نتایج حاصل از تحلیل عاملی و تکرار سنجش با استفاده از روش تعقیبی توکی نشان داد که اثر بخشی خانواده درمانی ساختاری در بهبود اختلال اضطراب کلی کودکان معنا دار بود و این در حالی بود که علی رغم پیش بینی در میزان اثربخشی برنامه مداخله ای در میان خانواده های با سواد و کم سواد تفاوتی مشاهده نشد.

کلمات کلیدی:

خانواده درمانی، سیستماتیک، اختلالات اضطرابی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1843479>

